

Sygn. akt I CSK 148/17

POSTANOWIENIE

Dnia 29 września 2017 r.

Sąd Najwyższy w składzie:

SSN Anna Kozłowska

w sprawie z powództwa B.K.

przeciwko „W.” S.A. w W.

o zapłatę,

na posiedzeniu niejawnym w Izbie Cywilnej w dniu 29 września 2017 r.,

na skutek skargi kasacyjnej strony pozwanej

od wyroku Sądu Apelacyjnego w W.

z dnia 20 września 2016 r., sygn. akt I ACa [...] /15,

- 1. odmawia przyjęcia skargi kasacyjnej do rozpoznania,**
- 2. zasądza od strony pozwanej na rzecz powoda kwotę 11250 (jedenastę tysięcy dwieście pięćdziesiąt) zł tytułem zwrotu kosztów zastępstwa procesowego w postępowaniu kasacyjnym.**

UZASADNIENIE

Skarga kasacyjna, wobec tego, że przysługuje od prawomocnego orzeczenia, ma ograniczony zakres a jej podstawowym celem jest zapewnienie jednolitości wykładni i twórczy wkład Sądu Najwyższego w rozwój prawa. Sąd Najwyższy nie jest trzecią instancją sądową i nie jest jego rolą korygowanie ewentualnych błędów w zakresie stosowania czy wykładni prawa w każdej indywidualnej sprawie. Publicznoprawny charakter skargi powoduje, że Sąd Najwyższy dokonując, w ramach przesądu, oceny skargi, bada jedynie czy wystąpiły ustawowe przesłanki przyjęcia jej do rozpoznania, to jest czy w sprawie występuje istotne zagadnienie prawne, czy istnieje potrzeba wykładni przepisów prawnych budzących poważne wątpliwości lub wywołujących rozbieżności w orzecznictwie sądów, czy zachodzi nieważność postępowania lub czy skarga kasacyjna jest oczywiście uzasadniona (art. 398⁹ § 1 pkt 1- 4 k.p.c.).

Pozwana we wniosku o przyjęcie skargi kasacyjnej do rozpoznania wskazała przesłanki z art. 398⁹ pkt 1 i 4 k.p.c. to jest występowanie zagadnienia prawnego i oczywistą zasadność skargi kasacyjnej.

Za ugruntowane należy uznać stanowisko, że jeżeli skarżący, jako uzasadnienie wniosku o przyjęcie skargi kasacyjnej do rozpoznania powołuje przesłankę z art. 398⁹ § 1 pkt 1 k.p.c., powinien wykazać w wyodrębnionym, wyczerpującym i pogłębionym wywodzie prawnym, odpowiadającym wywodowi wymaganemu przy przedstawieniu Sądowi Najwyższemu zagadnienia prawnego na podstawie art. 390 § 1 k.p.c., że w sprawie występuje istotne zagadnienie prawne. Wymaga to przedstawienia tego zagadnienia przez odpowiednie jego sformułowanie, wskazania nie tylko przepisów prawa, na tle których powstało, ale też przedstawienia kontrowersji i rozbieżnych ocen prawnych, jakie zagadnienie to wywołuje oraz wykazania, że mają one tak istotny, poważny i uniwersalny charakter, iż wymagają zajęcia stanowiska przez Sąd Najwyższy, koniecznego nie tylko do prawidłowego rozstrzygnięcia sprawy, lecz przydatnego także dla rozwoju judykatury (por. m. in. orzeczenia Sądu Najwyższego z dnia 10 maja

2001 r. II CZ 35/01, OSNC 2002, nr 1, poz. 11, z dnia 7 czerwca 2005 r. V CSK 3/05 i z dnia 13 lipca 2007 r. III CSK, nie publ.).

Zagadnienie przedstawione przez skarżącego nie spełnia tych wymagań, nie zostało jasno wyartykułowane jakkolwiek skarżący niewątpliwie zmierza do uzyskania odpowiedzi, do jakiej daty, w okolicznościach rozpoznawanej sprawy można mówić o jego dobrej wierze posiadacza nieruchomości budynkowej. Jak sam skarżący wskazuje, zagadnieniem dobrej i złej wiary Sąd Najwyższy zajmował się już wielokrotnie wypowiadając aprobowaną przez skarżącego tezę, że decydujące są okoliczności konkretnej sprawy. Nie została wykazana potrzeba uzyskania kolejnej wypowiedzi Sądu Najwyższego, a w badanej sprawie te okoliczności Sąd drugiej instancji poddał ocenie. Stwierdzić trzeba, że argumenty skarżącego nie prowadzą do wniosku o potrzebie przyjęcia sprawy do merytorycznego rozpoznania z uwagi na występowanie w sprawie istotnego zagadnienia prawnego sugerowanego przez skarżącego.

Nie ma też podstaw do przyjęcia, że skarga jest oczywiście uzasadniona. W związku z tą przesłanką przypomnieć należy, że zgodnie z ugruntowanym orzecznictwem Sądu Najwyższego oczywista zasadność skargi kasacyjnej oznacza dostrzegalną od razu, na pierwszy rzut oka, trafność zarzutów tej skargi, a zatem stan, w którym każdy prawnik, bez przeprowadzania wnikliwej analizy, powinien dojść do wniosku, że zarzuty skarżącego są niewątpliwie, a zaskarżone orzeczenie jaskrawo nieprawidłowe. Chodzi, więc, jak to ujął Sąd Najwyższy w postanowieniu z dnia 10 stycznia 2003 r., V CZ 197/02 (OSNC 2004, nr 3, poz. 49) o szczególne, kwalifikowane wypadki naruszenia prawa przez sąd drugiej instancji, dostrzegalne w sposób oczywisty dla przeciętnego prawnika. Ta bezdyskusyjna wadliwość kwestionowanego orzeczenia powinna być wykazana. Analiza argumentów, które skarżący przedstawił dla wykazania tej przesłanki, takiego wniosku nie uzasadnia.

Z uwagi na powyższe, należało odmówić przyjęcia skargi kasacyjnej do rozpoznania (art. 398⁹ § 2 k.p.c.).

O kosztach postępowania kasacyjnego orzeczono na podstawie art. 98 § 1 i 3 k.p.c. w związku z § 2 pkt 8 i § 10 ust. 4 pkt 2 rozporządzenia Ministra

Sprawiedliwości z dnia 3 października 2016 r. zmieniającego rozporządzenie w sprawie opłat za czynności adwokackie (Dz.U. z 2016 r., poz. 1668).

jw

ał